

Berlin, 9. - 13. februar 2017

Det var koldt. Berlin er virkelig fastlandsklima. Jeg "landede" med toget på Berlin Hauptbahnhof, og jeg er stadig ikke rigtig fortrolig med den store banegårds forskellige etager, men fandt da på et tidspunkt S-toget mod Friedrichstraße Station. Der så jeg op på banegårdens hvælvede tag og tænkte tilbage på andre februardage, nemlig i 1984 og 1986, hvor jeg kom til Berlin via Gedser-Warnemünde og med nattoget gennem DDR. Da var det netop på Friedrichstraße Station, at toget og passagererne blev grundigt kontrolleret før udrejsen af DDR og Vestberlin. Vi turister kom smertefrit igennem – det var ikke forundt de fastboende i DDR, et samfund der var nødt til at indespærre dets egne borgere.

Dengang skulle jeg skulle bo på Hotel Hamburg i Vestberlin og deltage i den økumeniske jury ved Berlin Filmfestivalen. Hovedbiografen var Zoo Palast ved den berygtede Berlin Zoo banegård. Også ved dette års Berlinale var Zoo Palast involveret, men nu er festivalens centrum de store nye biografer ved Potsdamer Platz. Jeg så den røde løber ved Zoo Palast og kunne igen tænke tilbage på ét af de år, hvor jeg deltog, og hvor demonstranter havde hældt ammoniak ud i biografen, så flere forestillinger måtte aflyses pga. den ulidelige stank. Jeg kan ikke huske, hvad anledningen var.

I år kunne jeg så gå de få skridt fra Zoo Palast til **Breitscheidplatz** og Gedächtniskirche (øverste billede). Her fandt jeg en stor samling lys og blomster til minde om ofrene for terrorangrebet den 19. december 2016, da en lastbil kom kørende ad Kantstraße og pløjede sig gennem julemarkedet. "Kun" 12 mennesker blev dræbt, 48 alvorligt kvæstet. I 2016 var anledningen klar, den islamistiske terror mod vor vesterlandske civilisation, og attentatmanden er identificeret som Anis Amri, men hvem var ofrene? Tidsskriftet Cicero har meget sympatisk i sit marts-nummer interesseret sig for nogle af ofrene, bl.a. 31-årige mekaniker Sebastian B., 44-årige ukrainsk fødte Anna B., 60-årige Dalia E., arbejds-kollegerne Nada C. og Fabrizia D.

Min rejselæsning var den nu afgåede præsident Joachim Gaucks erindringer, "Fra vinter til vår. Mit livs rejse". Bogen er et stærkt vidnesbyrd om en personlighed med en klar oppositionel baggrund i DDR. Der er virkelig en afgrund mellem ham og en anden ex-DDR person, forbundskansler Angela Merkel. Det er forståeligt, at hun oprindeligt var imod, at Gauck blev præsident, for hans klarhed, temperament og talegaver er langt større end hendes. Merkel ligner lidt de grå, magtbegærlige østtyske partifunktionærer. Forbrydelser har Merkel næppe begået, men hun forener den tørre kamæleon-embedsmandstype med politikerens skånselsløse magtstræb. Merkel er ingen stor kansler, selv om hun måske får endnu en periode efter næste forbundsdagsvalg (24. september 2017) og slår alle rekorder i udholdenhed. Denne nuværende store koalition illustrerer Merkels mangel på en egen politik: Den har i hovedsagen ført Socialdemokratiets politik – Sigmar Gabriel blev bare ikke belønnet derfor. Da Merkel helt utypisk markerede sig, var det med det katastrofale udsagn, "Wir schaffen das", som har fået fattige på flere kontinenter til at tro, at guld og grønne skove venter dem i Europa og især i Tyskland. Siden har Merkel haft travlt med at trække i land, men skaden er sket, og hele Europa lider under udfordringen.

Jeg boede på **Best Western Hotel Berlin Mitte** på Reinhardtstraße, v. Friedrichstraße og Friedrichstadt Palast, et revy-teater, og i den anden retning, skråt over for hotellet, Deutsches Theater Berlin. Beliggenheden var fremragende, men hotellet var lidt under vanlig Best Western kvalitet, og det fik jeg faktisk en snak med en ung kvinde i receptionen om; hun indrømmede blankt, at glasfacaderne betød, at værelserne var kolde om vinteren og hede om sommeren.

I det lokale kvarter var der også en stor mindesten for **Albrecht von Graefe** (1828-1870), dr. med. og pionér på flere område, bl.a. øjenkirurgi. På minde-stenen står: "O eine edle Himmelgabe ist das Licht des Auges. Alle Wesen leben vom Lichte. Jedes glückliche Geschöpf. Die Pflanze selbst kehrt freudig sich zum Lichte."

Måske skulle jeg i pagt med minderne have valgt mit gamle festivalhotel i Vestberlin, Hotel Hamburg. Der var jeg indbudt til et træf med Interfilm kolleger, og det var et hyggeligt samvær; maden var jeg mindre begejstret for. Jeg talte bl.a. med Waltraud Verlaguet og hendes mand fra filmfestivalen i Fayence i det sydøstlige Frankrig. Jeg deltog også i "Ökumenischen Empfang", Katholische Akademie, Hannoversche Straße, ikke så langt fra mit hotel. Jo, der var masser af mad, men alt for mange mennesker og især alt for lange taler.

Hvad angår det åndelige liv, deltog jeg i højmassen i **Berliner Dom**, en imponerende bygning og en musikalsk m.v. fin gudstjeneste, men mindre imponerende prædiken. "Die Gutmenschen" fylder for meget, også i den evangeliske tyske kirke.

Jeg glæder mig over sporvognene, som endnu eksisterer i Østberlin, og

en enkelt rute kører så langt mod vest som til den nye Hauptbahnhof. Jeg kørte rundt og kikkede. Det er nu ikke kun det gamle Østberlin, som sine steder steder ser forsømt ud, men også det gamle Vestberlin kvarter Kreuzberg.

Jeg var også ved den berømte grænseovergang ved Bornholmerstraße og broen med mindestenen, hvor der står: "Bösebrücke. 1961-1989 DDR-Grenzübergang. War am 9. November 1989 der erste Grenzübergang der innerdeutschen Grenze and dem die DDR-Grenzschranken fielen."

Jeg spiste med behag på en italiensk restaurant på Friedrichstraße 129, nær Oranienburger Tor. På en kold dag er en god minestrone særlig velkommen. I kvarteret spiste jeg også på Block House lige ved Friedrichstraße station; maden er OK uden at imponere. En særlig og nostalgisk oplevelse var det at spise på Restaurant Bavaria i **Europa-Center**, Vestberlin.

Jeg havde så god mellemtid i Hamburg på hjemrejsen mandag d. 13., at jeg nåede at spise en god lunch på **Restaurant Nagel**, hvor jeg denne gang valgte en "Schnitzel Meerrettich" tilsat Astra øl, den lokale, suppleret med rødgrød og kaffe. Det er blevet min stam-Bierstube efter at Bo Berglund har fortalt om den fra den tid, hvor han flere gange besøgte byen sammen med sin far.

Konklusion :
Det er altid godt at besøge Berlin og Hamburg.
Basta.

